

Sygn. akt III K 104/23

1. WYROK

2. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Olszewski

Ławnicy: Cecylia Kardas, Kazimierz Martela

Protokolant: Bożena Wolfram

w obecności Prokuratora Joanny Woźniak-Parady

po rozpoznaniu w dniach 27 i 30 listopada 2023r.

sprawy:

1. **D. P.** syna P. i A. z domu W., urodzonego (...) w P.
2. **E. P. (1)** syna P. i A. z domu W., urodzonego (...) w P.

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 18 maja 2023 roku, około godz. 21.30 na skrzyżowaniu dróg wiodących od miejscowości K., N. i M. w gminie R., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. A. oraz co najmniej czterema nieustalonymi sprawcami, dokonali rozboju na osobie D. D. (1), w ten sposób, że zadawali pokrzywdzonemu ciosy rękoma, metalową rurką i kijem bejsbolowym oraz kopali go, przy czym jeden z bijących dokonał zaboru srebrnego plecionego łańcuszka, bez przywieszki o wartości 300 zł., w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonego, a nadto grożąc pozbawieniem życia, żądał dokonania przelewu w kwocie 50.000 zł., a w wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał uszkodzenia ciała w postaci złamania kości nosa, rany tłuczonej na głowie w obrębie wargi dolnej, stłuczenia tkanek miękkich głowy, otarć naskórka na głowie, krwiałków w powłokach tułowia, ran tłuczonych i krwiałków na kończynach dolnych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 kk, trwający nie dłużej niż 7 dni, **tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

a nadto:

3. **K. A.** córki K. i E. z domu P., urodzonej (...) w P.

oskarżonej o to, że:

II. w dniu 18 maja 2023 roku, około godz. 21.30 na skrzyżowaniu dróg wiodących od miejscowości K., N. i M. w gminie R., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z E. P. (1), D. P. oraz co najmniej czterema nieustalonymi sprawcami, dokonała rozboju na osobie D. D. (1), w ten sposób, że nakłoniła pokrzywdzonego do przyjazdu na miejsce zdarzenia pod pozorem spotkania towarzyskiego, a następnie stała w pobliżu, gdy wyżej wskazane osoby zadawały pokrzywdzonemu ciosy rękoma, metalową rurką i kijem bejsbolowym oraz kopaly go, przy czym jeden z bijących dokonał zaboru srebrnego plecionego łańcuszka, bez przywieszki o wartości 300 zł., w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonego, a nadto grożąc pozbawieniem życia, żądali dokonania przelewu w kwocie 50.000 zł., a w wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał uszkodzenia ciała w postaci złamania kości nosa, rany tłuczonej na głowie w obrębie wargi dolnej, stłuczenia tkanek miękkich głowy, krwiałków w powłokach głowy, otarć naskórka na głowie, krwiałków

w powłokach tułowia, ran tłuczonych i krwiaków na kończynach dolnych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 kk, trwający nie dłużej niż 7 dni, **tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

orzeka

1. w granicach czynu zarzucanego **E. P. (1)** i **D. P.** uznaje oskarżonych za winnych tego, że w dniu 18 maja 2023 roku, około godz. 21.30 przy skrzyżowaniu dróg wiodących od miejscowości K., N. i M. w gminie R., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi osobami, wzięli udział w pobiciu D. D. (1), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo wywołania skutku, o którym mowa w art.157 § 1 kk w ten sposób, że kopali i zadawali pokrzywdzonemu ciosy rękoma w głowę, okolice twarzy, kończyn dolnych i tułowia, przy czym E. P. (1) zadawał pokrzywdzonemu także ciosy stalową rurką o długości 84 cm i przekroju 3 cm, co stanowiło użycie innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w rozumieniu art.159 kk, a w wyniku zdarzenia D. D. (1) doznał uszkodzenia ciała w postaci złamania kości nosa, rany tłuczonej na głowie w obrębie wargi dolnej, stłuczenia tkanek miękkich głowy, otarć naskórka na głowie, krwiaków w powłokach tułowia, ran tłuczonych i krwiaków na kończynach dolnych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 kk, trwający nie dłużej niż 7 dni i uznając, że tak opisane zachowanie E. P. (1) zrealizowało znamiona **art.159 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023r. w związku z art.4 § 1 kk**, a D. P. – **art.158 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023r. w związku z art.4 § 1 kk**, na podstawie art.159 kk wymierza E. P. (1) karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a D. P. – na podstawie art.158 § 1 kk – karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uniewinnia K. A. od zarzucanego jej czynu ustalając, że koszty postępowania w tym zakresie poniesie Skarb Państwa;

3. na podstawie art.46 § 1 kk zasądza od E. P. (1) na rzecz D. D. (1) kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych, oraz od D. P. na rzecz D. D. (1) kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną czynem opisanym w punkcie 1. wyroku;

4. na podstawie art.63 § 1 kk zalicza E. P. (1) i D. P. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 19 maja 2023r. od godziny 21:00 do dnia 1 grudnia 2023r. do godziny 15:40;

5. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od E. P. (1) kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych, oraz od D. P. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty i kwotę 2.500 (dwa tysiące pięćset) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 104/23	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok			

został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1. 1.1.2. 1.1.3.	E. P. (1) D. P. K. A.	Uznani za winnych tego, że w dniu 18 maja 2023 roku, około godz. 21.30 przy skrzyżowaniu dróg wiodących od miejscowości K., N. i M. w gminie R., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi osobami, wzięli udział w pobiciu D. D. (1), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo wywołania skutku, o którym mowa w art.157 § 1 kk w ten sposób, że kopali i zadawali pokrzywdzonemu ciosy rękoma w głowę, okolice twarzy, kończyn dolnych i tułowia, przy czym E. P. (1) zadawał pokrzywdzonemu także ciosy stalową rurką o długości 84 cm i	

przekroju 3 cm, co stanowiło użycie innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w rozumieniu art.159 kk, a w wyniku zdarzenia D. D. (1) doznał uszkodzenia ciała w postaci złamania kości nosa, rany tłuczonej na głowie w obrębie wargi dolnej, stłuczenia tkanek miękkich głowy, otarć naskórka na głowie, krwiaków w powłokach tułowia, ran tłuczonych i krwiaków na kończynach dolnych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 kk, trwający nie dłużej niż 7 dni przy przyjęciu, że tak opisane zachowanie E. P. (1) zrealizowało znamiona art.159 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023r. w związku z art.4 § 1 kk, a D. P. – art.158 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023r. w związku z art.4 § 1 kk.

Oskarżona o to, że:

w dniu 18 maja 2023 roku, około godz. 21.30 na skrzyżowaniu dróg wiodących od miejscowości K. N. i M. w gminie R., powiat (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z E. P. (1), D. P. oraz co najmniej czterema nieustalonymi sprawcami,

dokonała rozboju na osobie D. D. (1), w ten sposób, że nakłoniła pokrzywdzonego do przyjazdu na miejsce zdarzenia pod pozorem spotkania towarzyskiego, a następnie stała w pobliżu, gdy wyżej wskazane osoby zadawały pokrzywdzonemu ciosy rękoma, metalową rurką i kijem bejsbolowym oraz kopaly go, przy czym jeden z bijących dokonał zaboru srebrnego plecionego łańcuszka, bez przywieszki o wartości 300 zł., w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonego, a nadto grożąc pozbawieniem życia, żądali dokonania przelewu w kwocie 50.000 zł., a w wyniku zdarzenia pokrzywdzony doznał uszkodzenia ciała w postaci złamania kości nosa, rany tłuczonej na głowie w obrębie wargi dolnej, stłuczenia tkanek miękkich głowy, krwiaków w powłokach głowy, otarć naskórka na głowie, krwiaków w powłokach tułowia, ran tłuczonych i krwiaków na kończynach dolnych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 kk, trwający nie dłużej niż 7 dni, tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>K. A. dłuższego czasu była dziewczyną E. P. (1). W trakcie ich związku (...) utrzymywała za pośrednictwem F. kontakt z innymi mężczyznami, w szczególności z D. D. (1).</p> <p>Relacja K. A. z D. D. (1) trwała od jesieni 2022r. W międzyczasie o ich korespondencji dowiedział się E. P. (1), który monitorował ich rozmowy prowadzone za pośrednictwem F., prosząc swą dziewczynę, by zaprzestała tej znajomości.</p> <p>K. A. twierdziła, że D. D. (1) jest tylko jej kolegą, poza tym nic ich nie łączy i nigdy nie spotkali się osobiście.</p> <p>E. P. (1) nie ufał tym zapewnieniom, dlatego nalegał, by mieć możliwość osobistego spotkania z D. D. (1) celem wyjaśnienia sytuacji.</p> <p>K. A. uległszy tym namowom zaaranżowała w dniu 18 maja 2023r. w godzinach wieczornych za pośrednictwem komunikatora internetowego spotkanie z D. D. (1), którego jednak nie poinformowała o tym, że ma w nim uczestniczyć jej chłopak. W trakcie wymiany wiadomości tekstowych i głosowych z D. D. (1)</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonej K. A. i E. P.,</p> <p>Zeznania D. D.,</p> <p>Kopie treści rozmów tekstowych</p> <p>Zeznania D. D.,</p> <p>Zeznania D. D.</p> <p>Protokoły oględzin pojazdów,</p> <p>P. oględzin miejsca zdarzenia</p> <p>Zeznania D. D.,</p> <p>Zeznania D. D.,</p> <p>Dowód rzeczowy w postaci stalowej rurki,</p> <p>Dokumentacja fotograficzna,</p> <p>Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej,</p> <p>Zeznania D. D.,</p> <p>Zeznania D. D.</p> <p>Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej</p> <p>Informacja o karalności</p> <p>Wywiad środowiskowy</p> <p>Wywiad środowiskowy</p> <p>Wywiad środowiskowy</p>	<p>685v., 684 i dalsze</p> <p>686 i dalsze</p> <p>k. 72 i dalsze</p> <p>686 i dalsze</p> <p>k. 686 i dalsze</p> <p>k. 84 – 85b, 90-91</p> <p>k. 13-14</p> <p>k. 686 i dalsze</p> <p>k. 686 i dalsze</p> <p>k. 203-208</p> <p>k.</p> <p>87-88, 578-579</p> <p>k. 686 i dalsze</p> <p>k. 686 i dalsze</p> <p>87-88, 578-579</p> <p>k. 216, 217</p> <p>k. 360-361</p> <p>k. 362-364</p> <p>k. 364-365</p>	

K. A. zapewniała swego rozmówcę, że podczas spotkania o charakterze towarzyskim będą jedynie we dwoje, poprosiła D. D. (1) o zakup alkoholu. Jadąc na to spotkanie D. D. (1) był przekonany o tym, że wspólnie ustalili, że razem z K., gdzie oczekiwać go miała K. A., udadzą się do jego miejsca zamieszkania.

Kiedy D. D. (1) pożyczonym od kolegi samochodem podjechał pod adres wskazany przez K. A. (K.), kobieta wsiadła do samochodu i poleciła, by pokierował on auto na koniec wsi. Kiedy D. D. (1) dojechał do skrzyżowania w kształcie litery (...) zauważył samochód marki O. (...) zaparkowany na poboczu. K. A. poleciła D. D. (2), by na skrzyżowaniu skręcił w lewo. Kiedy D. D. (1) wykonał polecony manewr, z przeciwka wyjechał samochód nieustalonej marki, który zajechał mu drogę. Zanim jeszcze owo auto zatrzymało się, z miejsca pasażera gwałtownie wysiadł E. P. (1) trzymający w dłoni stalową rurkę i biegnąc skierował się w stronę samochodu kierowanego przez D. D. (1), który widząc to rozpoczął manewr cofania. Wtedy to od tyłu zajechał mu drogę stojący wcześniej na poboczu O. (...). Doszło do zderzenia obydwu pojazdów, w wyniku czego samochód

prowadzony przez D. D. (1) uderzył z znak drogowy i przetoczył się do rowu. D. D. (1) zauważył, że z samochodu, który od przodu zajechał mu drogę wysiadło jeszcze co najmniej trzech mężczyzn, zaś z samochodu z tyłu – co najmniej dwóch.

Widząc, co się dzieje K. A. krzyknęła do kierowcy: „Co ty robisz?! To jest mój chłopak!”. Chwilę później do samochodu podbiegł E. P. (1) wulgarnie domagając się otwarcia drzwi pod groźbą zniszczenia samochodu. W tym samym czasie drzwi pasażera otwarte zostały przez nieustalonego mężczyznę, który był pasażerem O. (...). Mężczyzna ten trzymał kij bejsbolowy, którym próbował wymierzyć ciosy w twarz D. D. (1) i widząc bezskuteczność swych działań, pomógł wysiąść K. A., a następnie – kilkakrotnie uderzył D. D. (1) kijem bejsbolowym w twarz, w okolice nosa, w wyniku czego kierowca doznał krwotoku.

Następnie E. P. (1) siłą wyciągnął D. D. (1) z auta. W pobliżu D. D. (1) widział nieustaloną ilość mężczyzn, którzy przybyli wraz z napastnikami. Kiedy zaczął uciekać, w pogoń za nim ruszył E. P. (1), który trzykrotnie uderzył D. D. (1) stalową rurką w plecy. D. D. (1) przewrócił się.

Wtedy to był wielokrotnie uderzany pięściami i kopany przez nieustaloną liczbę napastników, w szczególności w okolice twarzy głowy, pleców, nóg i korpusu. Próbował podnieść się i kontynuować ucieczkę, lecz za każdym razem był przewracany i bity. Czuł, że ktoś dociska jego twarz butem do powierzchni asfaltowej drogi.

D. D. (1) widział, że K. A. przez cały czas, kiedy był bity, stała obok O. (...) i przyglądała się zajściu.

W trakcie bicia i kopania D. D. (1) słyszał groźby pozbawienia życia, słyszał głosy kilku mężczyzn, z których zrozumiał m.in. żądania dokonania przelewu na kwotę 50.000 zł. W pewnym momencie D. D. (1) poczuł, jak jeden z mężczyzn zerwał mu srebrny łańcuszek z szyi. W trakcie zajścia nikt z napastników nie przeszukiwał kieszeni bitego mężczyzny.

Następnie napastnicy odstąpili od bicia leżącego mężczyzny. D. D. (1) wstał. E. P. (1) próbował jeszcze kopnąć w twarz stojącego mężczyznę. D. D. (1) widział, że przybyli mężczyźni wsiadają do dwóch samochodów, którymi przyjechali. K. A. wsiadła do O. (...). Pojazdy te odjechały z miejsca zdarzenia. Wówczas D.

D. (1) zatelefonował do swojego szwagra, a następnie – na numer alarmowy.

W czasie zdarzenia D. D. (1) miał w kieszeni pieniądze w kwocie około 2.000 zł, a w samochodzie, którym przyjechał – trzy telefony komórkowe o łącznej wartości 3.800 zł. W trakcie zajścia żaden z przedmiotów znajdujących się w samochodzie D. D. (1) nie został zabrany.

W wyniku zdarzenia D. D. (1) doznał uszkodzenia ciała w postaci złamania kości nosa, rany tłuczonej na głowie, w obrębie wargi dolnej, stłuczenia tkanek miękkich głowy, otarć naskórka na głowie, krwiaków w powłokach tułowia, ran tłuczonych i krwiaków na kończynach dolnych, przy czym obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 kk, trwający nie dłużej niż 7 dni.

Oskarżeni nie byli dotychczas karani.

E. P. (1) jest bezdzietnym kawalerem, ma wykształcenie średnie, (...). Zamieszkuje wraz z rodzicami i rodzeństwem. Prowadzi własną działalność gospodarczą – (...). Posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania.

<p>D. P. jest bezdzietnym kawalerem, ma wykształcenie średnie, nie ma wyuczonego zawodu. Zamieszkuje wraz z rodzicami i rodzeństwem. Pracuje w przedsiębiorstwie (...) swego ojca. Posiada dobrą opinię w miejscu zamieszkania.</p> <p>K. A. jest bezdzietną panną, bez zawodu, posiadającą wykształcenie podstawowe, przed aresztowaniem nie pracowała i nie osiągała żadnych dochodów.</p>			
<p>1.Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>		<p>Patrz: ocena dowodów.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWODÓW</p>			
<p>1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	

	<p>Zeznania D. D. (1)</p> <p>Częściowo – wyjaśnienia E. P. (1), D. P., K. A.</p> <p>Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej</p> <p>Dowody z dokumentów, w tym protokołów czynności procesowych, informacje o karalności, a także kwestionariusze wywiadów środowiskowych</p>	<p>Najistotniejszym dowodem, na podstawie którego sąd dokonał rekonstrukcji zdarzeń istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonych były zeznania pokrzywdzonego.</p> <p>Z uwagi na zaszłości pomiędzy oskarżonymi a D. D. (1), które dawały podstawę dla przyjęcia, że pomiędzy nim istnieje zaogniony konflikt, który potencjalnie mógł mieć wpływ na obciążający charakter zeznań pokrzywdzonego względem (...) P. oraz K. A., sąd odnosił się do tych obciążających depozycji z ponadprzeciętną ostrożnością, zwłaszcza co do tych elementów zdarzenia, którym oskarżeni przeczyli w swych wyjaśnieniach. Oceniając zeznania pokrzywdzonego sąd nie mógł więc tracić z pola widzenia tego, że D. D. (1) mógł odczuwać pokusę obciążenia sprawców jego pobicia w sposób, który istotnie będzie miał wpływ na ciężar stawianych im zarzutów, jak również – rozgoryczony postawą oskarżonej – nawet subiektywnie i w sposób nie do końca uświadomiony przedstawiać jej udział w zajściu w sposób inny niż było to w rzeczywistości.</p> <p>Z tego powodu za zasadne sąd ocenił przesłuchanie</p>	
--	---	--	--

D. D. (1) po odebraniu od niego przyrzeczenia.

Odnosząc się wprost do relacji procesowych pokrzywdzonego, sąd uznał, że jego bezpośrednie przesłuchanie, które pozwoliło na osobiste zapoznanie się z przeprowadzanym dowodem, a tym samym – obserwację jego spontanicznych reakcji podczas niekomfortowej sytuacji związanej ze składaniem zeznań na rozprawie głównej w obecności oskarżonych – dało podstawę do przyjęcia, że przedstawiony przez niego opis zdarzenia jest w całości prawdziwy.

D. D. (1) przesłuchany w toku postępowania sądowego zeznawał w sposób pewny i spontaniczny. Bez wahania odpowiadał na pytania sądu i stron, w swych depozycjach pozostając konsekwentny. Nie wahał się przy tym przyznać, że pewnych fragmentów zdarzeń nie pamiętał, bądź nie zauważył, lub nie był ich pewien, co w kontekście okoliczności zajścia, jego dynamiki, brutalności i gwałtowności sąd uznał za całkowicie naturalne. Dotyczy to w szczególności tego fragmentu opisu zdarzeń, które odnoszą się do wskazania tożsamości napastnika,

który uderzył go kijem bejsbolowym w twarz, a także żądań dokonania przelewu, artykułowanych przez nieustalonych sprawców.

Co znamienne, jego procesowe relacje pozostawały zgodne z zeznaniami, które złożył w toku śledztwa. Choć przedstawiona innymi słowami, wykazująca nieistotne różnice wersja zdarzeń zaprezentowana przez niego podczas postępowania przygotowawczego jest zbieżna z relacją zaprezentowaną na sali rozpraw w sposób, który wskazuje spontaniczność i szczerłość owych depozycji.

Co więcej, opisy działania sprawców, w szczególności dotyczące mechanizmu powstania obrażeń ciała i narzędzi używanych przez napastników odpowiadają innym dowodom o charakterze nieosobowym, w tym – dowodowi rzeczowemu w postaci metalowej rurki zabezpieczonej na miejscu zdarzenia oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (biegły w sposób pełny i przekonujący, podczas opiniowania na rozprawie głównej, wskazał ślady na ciele pokrzywdzonego, udokumentowane załączonymi do akt fotografiami, które w swym wyglądzie odpowiadały

mechanizmowi ich powstania, opisywanymi przez D. D. (1)).

Dowody te potwierdzają relację pokrzywdzonego, z której wynika, że został on uderzony w plecy przez E. P. (1) metalową rurką.

Sąd nie miał również żadnych powodów, by uznać za niewiarygodne tego fragmentu zeznań pokrzywdzonego, w którym twierdził on, że jeden z napastników podczas jego pobicia posługiwał się kijem bejsbolowym, kilkakrotnie uderzając go w twarz. Należy zauważyć, że D. D. (1) nie wskazał kategorycznie osoby, która w ten sposób go biła (wskazanie D. A. miało charakter probabilistyczny), a co za tym idzie – nie miał bezpośredniego interesu w tym, by bezpodstawnie obciążać nieustalonej osoby.

Rzetelność i prawdziwość relacji D. D. (1) potwierdziły również depozycje J. K. i M. N.. Zwłaszcza zeznania szwagra pokrzywdzonego, który przybył na miejsce zdarzenia bezpośrednio po jego zaistnieniu, a któremu D. D. (1) „na gorąco” zrelacjonował jego przebieg, przekonująco potwierdziły wersję pokrzywdzonego, z której wynikało, że był on nie tylko bity i kopany

przez kilku sprawców, ale również potraktowany stalową rurką i kijem bejsbolowym.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonych w tej części, w której zaprzeczali oni, jakoby podczas zdarzenia zamierzali dokonać zaboru jakichkolwiek przedmiotów należących do pokrzywdzonego.

O ile sąd dał wiarę D. D. (1), z których wynikało, że słyszał, jak nieustaleni napastnicy w czasie, kiedy był bity, domagali się, by wykonał on przelew bankowy, a także – czuł, że ktoś z napastników intencjonalnie zerwał srebrny łańcuszek z jego szyi, to:

- okoliczności zajścia, a w szczególności fakt, że w jego trakcie nie doszło do zaboru przez napastników jakiegokolwiek rzeczy ruchomej należącej do pokrzywdzonego, w szczególności telefonów komórkowych, które znajdowały się w jego samochodzie, a także pieniędzy, które posiadał w kieszeni, pomimo tego, że obiektywnie oprawcy mieli taką możliwość,

- fakt odnalezienia przedmiotowego łańcuszka przez pracownika gminy podczas naprawiania uszkodzonego znaku drogowego w miejscu

przedmiotowego
zdarzenia

dowodzą deklarowanego przez oskarżonych braku zamiaru zaboru owych przedmiotów, bądź też – zamiaru doprowadzenia D. D. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na jego szkodę. Sąd dał więc wiarę E. P. (1), który szczerze deklarował, że jedynym motywem jego działania była zemsta na pokrzywdzonym, wynikająca z próby zaaranżowania spotkania z jego ówczesną partnerką.

Do okoliczności żądania dokonania przelewu, które pokrzywdzony słyszał w trakcie, kiedy był bity, sąd odniesie się przy okazji rozważań prawnych w dalszej części uzasadnienia.

Pisemne opinie biegłego z zakresu medycyny sądowej (k. 87-88, 578-580) oraz uzupełniającą je opinię ustną sąd uznał za rzetelne, jednoznaczne, kategorię i wewnętrznie niesprzeczne, zarówno w zakresie oceny obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony w wyniku działania napastników, jak i mechanizmu ich powstania w kontekście zeznań złożonych przez D. D. (1). Biegły w sposób rzeczowy odniósł się w swej uzupełniającej opinii do dowodów ujawnionych

		<p>na rozprawie głównej w postaci dokumentacji fotograficznej obrazującej obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony na skutek pobicia, przekonywująco uzupełniając swe konkluzje w zakresie mechanizmu ich powstania.</p> <p>Za wiarygodne, choć nie wnoszące istotnych informacji do sprawy, sąd uznał zeznania przesłuchanych świadków, w tym M. N..</p> <p>Pozostałe dowody, które znalazły swój wyraz w protokołach przeprowadzonych czynności, a także wskazane dowody o charakterze nieosobowym sąd uznał za wiarygodne i nie budzące wątpliwości co do prawidłowości ich pozyskania.</p>	
<p>1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
	<p>Wyjaśnienia oskarżonych E. P. (1), D. P. i K. A.</p>	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych jedynie w zakresie, w którym znajdują one potwierdzenie w</p>	

depozycjach
pokrzywdzonego.

Żadne z oskarżonych nie zdecydowało się złożyć pełnych wyjaśnień na rozprawie głównej, natomiast podczas śledztwa każde z nich wyjaśniało odmiennie, kilkakrotnie, w sposób zasadniczy zmieniając swe relacje co do najistotniejszych elementów zajścia.

Ostatecznie oskarżeni nie przedstawili jednolitej, spójnej wersji wydarzeń, których byli czynnymi uczestnikami. Wprost przyznawali (E. P. (1), D. P.), że bezpośrednio przed zatrzymaniem przez policję spotkali się i rozmawiali na temat zajścia, jak również ustalili, że E. P. (1) „weźmie wszystko na siebie”.

Istotnie, treść ich procesowych wypowiedzi, choć ewoluująca sukcesywnie w toku postępowania, zmierzała do ekskulpowania zachowań tak K. A., D. P., jak i innych, nieustalonych uczestników zdarzenia. Przesłuchiwany w śledztwie E. P. (1) wprost stwierdził, że nie wskaże innego uczestnika inkryminowanych zdarzeń, wykazując wyrażoną wprost do protokołu jego przesłuchania lojalność z pozostałymi

napastnikami, którzy mu towarzyszyli. Taka postawa wydaje się oddawać istotę zajścia, zważywszy, że było ono zainspirowane przez tego właśnie oskarżonego i miało zaspokoić jego potrzebę odwetu, przy czym pozostali jego uczestnicy, choć działali w niewątpliwej zмовie z oskarżonym, uczestniczyli w pobiciu „bezinteresownie”, służąc pomocą koledze, którego duma została narażona na szwank.

W ten sam sposób sąd ocenił twierdzenia oskarżonych, że w trakcie pobicia żaden z jego uczestników nie posługiwał się przedmiotami, które wynikają z wersji D. D. (1). O uznaniu ich za niewiarygodne zdecydowały ocenione jako spójne i rzetelne depozycje pokrzywdzonego, oraz ich korelacja z dowodami w postaci opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej oraz dowodem rzeczowym w postaci metalowej rurki zabezpieczonej na miejscu zdarzenia.

Przeciwnie do nich twierdzenia oskarżonych sąd poczytał jako próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej za faktycznie popełnione przestępstwo, a także – ukrycia udziału innych

		uczestników inkryminowanego zdarzenia. Co do okoliczności samego pobicia sąd nie dał wiary K. A.. O ile w sposób spójny i zasadniczo logiczny opisała ona bieg wypadków bezpośrednio poprzedzających inkryminowane zajście, to już sam jego przebieg – oczywiście sprzeczny z wersją pokrzywdzonego – stanowił próbę uwiarygodnienia scenariusza przyjętego przez każdego z oskarżonych, mającego na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej tak przez samą oskarżoną, jak i D. P..	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	E. P. (1) D. P.

<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Sąd uznał, że czyn zarzucany oskarżonym wypełnił znamiona art.159 kk – co do E. P. (1), oraz art.158 § 1 kk – co do D. P..</p> <p>Tym samym sąd nie podzielił tezy, na której prokurator oparł kwalifikację prawną omawianego czynu, zgodnie z którą zachowania oskarżonych stanowić miały kwalifikowaną postać rozboju.</p> <p>Analizując pod kątem oceny karnoprawnej ustalenia faktyczne poczynione w sprawie sąd doszedł do wniosku, że czyn oskarżonych stanowił pobicie w rozumieniu, jakie takiemu czynowi nadają art.158 § 1 kk i art.159 kk. Za przyjęciem takiej koncepcji przemawiają następujące argumenty.</p> <p>Po pierwsze, żaden z dowodów przeprowadzonych na rozprawie głównej nie wskazywał, by oskarżeni używając przemocy względem D. D. (1), działali z zamiarem kradzieży. Biorąc pod uwagę genezę zdarzenia, nie sposób nie przyjąć, że jedynym motywem agresywnych postaw (...) D. D. (1) względem</p>	

pokrzywdzonego była
chęć zemsty za próbę
uwiedzenia K. A..

Faktem, który sąd przyjął
za dowiedziony jest, że
podczas zdarzenia jeden
ze sprawców zerwał
z szyi pokrzywdzonego
srebrny łańcuszek. Sąd dał
wiarę pokrzywdzonemu,
że owo zerwanie
nie było przypadkowe.
Jednakże, oceniając takie
zachowanie jednego z
uczestników pobicia nie
można tracić z pola
widzenia faktu, że ów
łańcuszek został post
factum odnaleziony w
bezpośredniej bliskości
miejsca zdarzenia przez
postronną i
niezaangażowaną w
niniejszą sprawę osobę
– pracownika gminy, w
trakcie naprawiania przez
niego znaku drogowego,
który uszkodził
pokrzywdzony podczas
próby ucieczki z miejsca
jego napaści. Z faktu
odnalezienia srebrnego
łańcuszka, który D.
D. (1) rozpoznał jako
swoją własność należy
wnioskować, że ów
przedmiot nie został
przywłaszczony przez
osobę, która go zerwała
z szyi pokrzywdzonego,
zatem osoba ta nie działała
z chęci dokonania jego
zaboru ergo nie mogła
być uznana podmiot, o
którym mowa w art.280 §
2 kk. Sąd przyjął, że akt
zerwania przedmiotowego
łańcuszka stanowił, obok
pobicia, czynność mającą

na celu dodatkowe upokorzenie D. D. (1).

Po drugie, oceniając działanie oskarżonych pod względem realizacji znamion norm prawnokarnych sąd miał również na uwadze słowa, które padły w trakcie bicia i kopania pokrzywdzonego, stanowiące polecenie dokonania przelewu kwoty 50.000 zł. Godzi się zauważyć, że takie zachowanie, jeśliby uznać je za prawnie relewantne, powinno zostać ujęte w normatywne ramy art.13 § 1 kk w związku z art.282 kk, nie zaś – art.280 § 2 kk.

Tymczasem zdaniem sądu owa ocena powinna być osadzona ściśle w kontekście wszystkich ustaleń, które zostały dokonane w sprawie, dotyczących zarówno samego zajścia, jak i okoliczności to zajście poprzedzających.

Jak nadmieniono powyżej, sąd przyjął, że jedynym motywem czynu przypisanego E. i D. P. była chęć ukarania pokrzywdzonego za próby nawiązania bliskich relacji z dziewczyną jednego z oskarżonych. To oczywiste, że zamiar uzyskania korzyści majątkowych przez sprawców mógł pojawić się nagle, w trakcie bicia pokrzywdzonego, jednakże dowodowym

nadużyciem byłoby przypisanie owego ekscesu któremukolwiek z oskarżonych, bowiem, po pierwsze, żaden z dowodów nie wskazuje, który ze sprawców wyartykułował owe słowa, a po wtóre, ich wypowiedzeniu nie towarzyszyły dodatkowe zachowania, które wskazywałyby na faktyczną, rzeczywistą chęć wprowadzenia ich w czyn, które faktycznie przesądzałyby o przyjęciu, że zachowanie konkretnego z oskarżonych weszło w fazę usiłowania popełnienia czynu z art.282 kk. Powyższe uwagi wskazują, że owe „żądania” dokonania transferu określonej kwoty pieniędzy miały na celu, podobnie, jak w przypadku zerwania łańcuszka, o którym mowa była wcześniej, dodatkowe pognębiecie pokrzywdzonego.

Konkluzję tę potwierdza także całkowita abstrakcyjność owego żądania; z zeznań D. D. (1) wynika bowiem, że sprawcy żądali od niego przelewu w wysokości 50.000 zł, co samo w sobie było nierealne do spełnienia.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd przyjął, że oskarżeni bijąc i kopiąc D. D. (1), dopuścili się przestępstwa określonego jako udział

<p>w pobiciu, przy czym D. P. zrealizował znamiona art.158 § 1 kk, natomiast E. P. (1) – art.159 kk, bowiem w trakcie zajścia używał stalowej rurki, która – z uwagi na jej właściwości i sposób użycia w trakcie pobicia – stanowiła przedmiot, o którym mowa w powołanym przepisie.</p>			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		K. A.
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia</p>			
<p>Zachowanie K. A., polegające na fizycznej lecz biernej obecności na miejscu zdarzenia, nie mogło zostać uznane za uczestniczenie w zajściu, które sąd zakwalifikował z</p>			

art.159 kk, w jakiegokolwiek jego zjawiskowej postaci, ani – tym bardziej – jako zachowanie kwalifikowane z art.280 § 2 kk.

Z zeznań pokrzywdzonego wynikało, że oskarżona podczas gdy on był bity i kopany przez sprawców, stała w pewnej odległości i przyglądała się przebiegowi zdarzeń z jego udziałem. W żaden sposób nie manifestowała swego osobistego zaangażowania w jego przebieg (nie zachęcała bijących, nie broniła pokrzywdzonego). Jej postawa była całkowicie bierna. Dokonując karnoprawnej oceny takiej postawy K. A. sąd doszedł do wniosku, że jej pasywne zachowanie, które de facto przybrało postać zaniechania, nie zrealizowało znamion czasownikowych żadnej z norm prawnych ujętych w Kodeksie karnym.

Przed wydaniem wyroku w niniejszej sprawie sąd rozważał, czy oskarżona powinna odpowiadać za zjawiskową postać występku z art.159 kk, pod postacią podżegania, albo – pomocnictwa do pobicia D. D. (1) (ewentualnie – do pomocnictwa lub podżegania do czynu z art.280 § 2 kk, albo art.282 kk) dochodząc do wniosku, że takie skazanie byłoby oparte na dokonaniu ustaleń dowolnych, nie popartych żadnymi

przekonywującymi dowodami. Brak jest bowiem dowodowych podstaw dla przyjęcia, by K. A. uprzednio nakłaniała oskarżonych i towarzyszących im mężczyzn do tego, by pobili oni D. D. (1), bądź planując taki czyn wraz z nimi – działała w zмовie mającej na celu „wystawienie” pokrzywdzonego.

Przeciwnie. Dowody, którymi dysponował sąd wskazywały, że o ile K. A. miała świadomość i wiedzę, że E. P. (1) zamierza skonfrontować się z pokrzywdzonym podczas ich pierwszego spotkania, o czym nie wspomniała pokrzywdzonemu, zaś fakt, że drogę, w którą ma pokierować swój pojazd D. D. (1) wskazała wiedząc, że tam właśnie będzie oczekiwać na nich jej chłopak, to żaden ze znanych sądowi dowodów nie wskazywał, że oskarżona choćby przewidywała dalszy przebieg wypadków, bądź miała świadomość, że oskarżeni planowali pobić mężczyznę, z którym się umówiła.

Nie istnieje również dowód, który wskazywałby na wiedzę oskarżonej co do tego, że na końcu wsi oczekiwać będzie, prócz samego E. P. (1), także grupa jego znajomych oraz jego (...),

gotowych do aktywnego wsparcia jej chłopaka w swoistym samosądzie, który nastąpił. Takiej konkluzji przeczy również wcześniejszy przebieg znajomości D. D. (1) i K. A.; korespondowali oni za pośrednictwem komunikatora internetowego przez kilka miesięcy przed zdarzeniem, ich relacje miały charakter stały, lecz nie systematyczny, nie noszący znamion przedsięwzięcia przez oskarżoną zaplanowanego z góry, które zakończyć się miało pobiciem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. Odnotować trzeba, że oskarżona zgodziła się na konfrontację swego chłopaka z pokrzywdzonym dopiero po tym, jak E. P. (1) obiecał jej, że będzie zachowywać się spokojnie. Co więcej, nie miała ona żadnego interesu w tym, by mężczyzna, z którym umówiła się na spotkanie, został pobity. Z tego powodu przyjęcie, że jej zachowanie stanowiło pomocnictwo do pobicia (art.18 § 3 kk w związku z art.158 § 1 kk lub art.159 kk) nawet przy przyjęciu działania z zamiarem ewentualnym byłoby nieuprawnione i dowolne, bowiem nie sposób ponad wszelką wątpliwość ustalić, że kierując D. D. (1) w stronę zasadzki urządzonej przez E. P. (1) i jego kamratów

miała ona świadomość tego, kto i z jakimi intencjami oczekuje na ich przybycie.

Za niedopuszczalne w świetle zebranych dowodów sąd uznał także przypisanie oskarżonej działania noszącego znamiona pomocnictwa do czynu z art.157 § 2 kk. Oskarżona miała prawo przypuszczać, że spotkanie E. P. (1) i D. D. (1) miało na celu wyłącznie wyjaśnienie charakteru jej znajomości z pokrzywdzonym. W takiej też intencji pokierowała D. D. (1) w miejsce na końcu wsi. Konstatacji tej nie zmienia fakt, że nie uprzedziła ona pokrzywdzonego o takim spotkaniu.

Tym bardziej nie można – bez narażenia się na zarzut dowolności ustaleń – przyjmować, że oskarżona obejmowała swym zamiarem zachowanie polegające na żądaniu od D. D. (1) dokonania przelewu, bądź – dokonania zaboru łańcuszka zerwanego z szyi pokrzywdzonego, bowiem żaden dowód, tak bezpośredni, jak i poszlakowy, nie daje podstawy dla dokonania takich ustaleń.

Mając na uwadze powyższe rozważania sąd uniewinnił K. A. od zarzucanego jej czynu.

KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>E. P. (1)</p> <p>D. P.</p> <p>D. P.</p> <p>E. P. (1)</p>	<p>1.</p> <p>1.</p> <p>3.</p>	<p>1.</p> <p>1.</p> <p>3.</p>	<p>Na korzyść oskarżonego sąd poczytał:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dotychczasową jego niekaralność, - dobrą opinię, jaką posiada w miejscu zamieszkania. <p>Na niekorzyść oskarżonego sąd uznał:</p> <ul style="list-style-type: none"> - działanie w sposób zaplanowany i metodyczny, - popełnienie przestępstwa ze szczególnie niskiej motywacji – z chęci zemsty i odwetu, - działanie wspólnie i w porozumieniu, - kierowniczą rolę, jaką E. P. (1) pełnił w trakcie zajścia, - fakt, że wykazywał on dominującą rolę i większą niż inni uczestnicy, brutalność. <p>Na korzyść oskarżonego sąd poczytał:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dotychczasową jego niekaralność,

			<p>- dobrą opinię, jaką posiada w miejscu zamieszkania.</p> <p>Na niekorzyść oskarżonego sąd uznał:</p> <p>- działanie w sposób zaplanowany i metodyczny,</p> <p>- działanie wspólnie i w porozumieniu.</p> <p>Na podstawie art.46 § 1 kk sąd orzekł od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego stosowne kwoty zadośćuczynień, których wysokość miarkował w zależności od zaangażowania i udziału E. P. (1) i D. P. w dokonaniu czynu, który został im przypisany.</p> <p>Sąd wziął pod uwagę, że to właśnie E. P. (1) wykazywał największą brutalność i determinację w pokrzywdzeniu D. D. (1), powodując przy tym znacznie większą dolegliwość, tak fizyczną, jak i psychiczną pokrzywdzonego.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnie nia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się</p>			

<p>do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2. 5.</p>	<p>W zakresie, w jakim sąd uniewinnił K. A. od zarzucanego jej czynu, na podstawie art.632 kpk ustalił, że koszty postępowania poniesie Skarb Państwa.</p> <p>Sąd obciążył oskarżonych kosztami postępowania uznając, że ich sytuacja majątkowa i finansowa uprawnia przyjęcie, że są oni zdolni do poniesienia tych kosztów w całości.</p>	
<p>Podpis</p>		